

Sygnatura akt IV Ka 921/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2023 roku

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Waldemar Majka
1. Protokolant:	1. Ewa Ślemp

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniach 8 grudnia 2022 roku i 21 kwietnia 2023 roku

6. sprawy P.P.

7. syna A. i A. z domu B.

8. urodzonego (...) w W.

9. oskarżonego z art. 190 § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 211 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

10. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

12. z dnia 1 lipca 2022 roku, sygnatura akt II K 1569/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) uchyla orzeczenia z punktów V, VI, VII, VIII, IX i XIII dyspozycji,

2) w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I dyspozycji – uniewinnia oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku kwalifikowanego z art. 190 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku kwalifikowanego z art. 190 § 1 k.k. stwierdzając, iż koszty procesu w sprawie w tym zakresie ponosi Skarb Państwa,

3) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II dyspozycji oskarżonego P. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2018 roku w L. woj. (...) chcąc zrealizować swoje prawo do kontaktów z małoletnią córką J. P. zastosował przemoc wobec matki dziecka I.P. celem zmuszenia jej do zachowań dających możliwość oskarżonemu realizacji jego prawa poprzez popychanie i wykręcanie palców prawej dłoni pokrzywdzonej powodując u niej obrzęk prawej dłoni skutkujący naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonej na czas nie dłuższy niż siedem dni, to

jest występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

4) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV dyspozycji oskarżonego P. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 15 maja 2018 roku w L. woj. (...) chcąc zrealizować swoje prawo do kontaktów z małoletnią córką J. P. zastosował przemoc wobec matki dziecka I. P. celem zmuszenia jej do zachowań dających możliwość oskarżonemu realizacji jego prawa w ten sposób, że usiłując wyrwać z rąk matki - małoletnią córkę J. P. doprowadził do upadku I. P., a następnie leżąc na pokrzywdzonej I. P. i przygniatając własnym ciałem ją oraz małoletnią J. P. wyrwał dziecko z rąk matki i oddalił się w wyniku czego I. P. doznała obrażeń ciała w postaci urazu kończyn górnych z zasinieniem i otarciem naskórka obu ramion i łokci, drobnych zasinień i otarć naskórka w okolicy ud, kolan i lewego podudzia, urazu szyi bez zmian urazowych, zaś małoletnia J. P. doznała urazu głowy, urazu prawej ręki z krwiakiem kłębu, urazu tułowia z otarciem skóry pleców i krwiakiem okolicy łopatki prawej oraz ramienia prawego powodując u pokrzywdzonych naruszenie czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni, to jest występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

5) na podstawie art. 85 § k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy wymierzone powyżej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

6) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

7) na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 6 (sześć) miesięcy,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. Ś. kwotę 470,40 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jako kurator małoletniej J. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego P. P. na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. P. 1008 złotych tytułem poniesionych przez nią kosztów związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w 1/2 części w tym wymierza mu opłatę w wysokości 120 złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 921/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z 1 lipca 2022 roku, sygnatura akt II K 1569/19</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części, tj. punkt I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIII.	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				

1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P.P.	Ocena zdarzenia z 12 stycznia 2018 roku, sposób prawomocnego zakończenia postępowania, treść opinii biegłego M. B. Karalność oskarżonego	Akta Sądu Rejonowego w Kłodzku II K 1377/19 Informacja z KRK	1434
2.1.1.2.	P.P.	Kompetencje wychowawcze oskarżonego oraz oskarżycielki posiłkowej I.P., tryb wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnią J. P. i realizacji kontaktów z dzieckiem oskarżonego	Opinia (...) im. J. S. w K. z 28 czerwca 2022 roku z akt Sądu Rejonowego w Kłodzku III Nsm 53/20	1367-1407
2.1.1.3.	P.P.	Zakres toczących się postępowań inicjowanych przez oskarżonego	Informacje Sądu Rejonowego w Chorzowie	1473,1506
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Do dowodów opisanych w części 2.1. odniesiono się w części 3 niniejszego uzasadnienia			
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3.	STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w punkcie I (w części dot. czynu z punktu I części wstępnej) zarzucił:</p> <p>1. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego polegają na:</p> <p>a) uznaniu stenogramu rozmowy sporządzonego przez oskarżycielkę posiłkową I. P.(k. 43 akt sprawy) za wiarygodny i miarodajny dowód w sprawie, mimo że do materiału dowodowego nie dołączano nośnika z oryginałem nagrania odzwierciedlającego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

rzeczywisty przebieg rozmowy, zaś oskarżony kwestionował przebieg rozmowy przedstawiony w stenogramie,

b) uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań złożonych przez I.P.w zakresie w jakim wskazywała, że oskarżony miał jej grozić w dniu 14 grudnia 2017 roku podczas gdy jej zeznania pozostają w sprzeczności nawet z treścią sporządzonego przez nią stenogramu znajdującego się na k. 43, a co za tym idzie powinny być uznane za niewiarygodne,

c) uznaniu, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach potwierdził przebieg rozmowy przedstawiony w stenogramie przygotowanym przez oskarżycielkę posiłkową, podczas gdy oskarżony w swoich wyjaśnieniach potwierdził wyłącznie, że w dniu 14 grudnia 2017 r. miała miejsce rozmowa z

oskarżycielką
posiłkową, podczas
której
oskarżony pytał,
jakby czuła się
oskarżycielką
posiłkową, gdyby ją
pozbawić
kontaktów z córką
oraz zaprzeczył, aby
miał wypowiadać
wobec oskarżycielki
posiłkowej
jakikolwiek groźby
pozbawienia życia
czy porwania
dziecka,

2. Błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
mógł mieć wpływ
na treść orzeczenia
polegający na
błędym przyjęciu,
że oskarżony w dniu
14 grudnia 2017 r.
groził oskarżycielce
posiłkowej
pozbawieniem życia
oraz porwaniem ich
małoletniej córki

Na podstawie art.
427 § 2 k.p.k. w zw.
z art. 438 pkt 2 i 3
k.p.k. zaskarżonemu
wyrokowi w punkcie
I (w części dot. czynu
z punktu V części
wstępnej) zarzucił:

1. Obrazę przepisów
postępowania, która
mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia
polegającą na

naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego polegają na uznaniu za wiarygodne zeznań oskarżycielki posiłkowej I. P. i przyjęciu wyłącznie na podstawie jej zeznań że oskarżony w dniu 15 maja 2018 r. w L. Z. podczas zdarzenia na parkingu przy sklepie (...) podduszał oskarżycielkę posiłkową oraz groził jej słowami „(...)”, podczas gdy zeznania te nie znajdują potwierdzenia w żadnym innym dowodzie (interweniujący Policjanci i funkcjonariusze Straży Miejskiej zaprzeczyli, aby oskarżycielka posiłkowa miała im zgłaszać groźby, jak również żaden ze świadków zdarzenia nie potwierdził twierdzeń I. P. w tym zakresie) i wynikają wyłącznie z intencjonalnego dążenia

	<p>oskarżycielki posiłkowej do oskarżenia P.P. o przestępstwo, którego nie popełnił; <u>należy także</u> <u>zauważyć, że Sąd</u> <u>uznał zeznania</u> <u>oskarżycielki</u> <u>posiłkowej za</u> <u>niewiarygodne w</u> <u>zakresie czynu</u> <u>zarzucanego</u> <u>oskarżonemu w</u> <u>punkcie III aktu</u> <u>oskarżenia (także</u> <u>dotyczącego</u> <u>rzekomych gróźb),</u> <u>co ma niebagatelne</u> <u>znaczenie dla</u> <u>ogólnej oceny</u> <u>wiarygodności</u> <u>oskarżycielki</u> <u>posiłkowej.</u></p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na błędym przyjęciu, że oskarżony w dniu 15 maja 2018 r. groził oskarżycielce posiłkowej pozbawieniem życia</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Słusznie podnosi apelujący, iż „</p>				

Sąd I instancji błędnie uznał jako wiarygodny i miarodajny dowód w postaci stenogramu rozmowy sporządzonego przez oskarżycielkę posiłkową I.P.(k. 43 akt sprawy). Po pierwsze należy zaznaczyć, że do materiału dowodowego nie dołączano nośnika z oryginałem nagrania odzwierciedlającego rzeczywisty przebieg rozmowy, zaś oskarżony kwestionował przebieg rozmowy przedstawiony w stenogramie”.

Stenogram rozmowy przedłożony przez świadka (pokrzywdzoną) stanowi jedynie rodzaj zapisku poczynionego przez jego autora w rozumieniu art. 174 kpk, który może stanowić dowód w sprawie w sytuacji przesłuchania w charakterze świadka autora zapisku czy notatki, jednak w aspekcie mocy dowodowej stanowi jedynie dowód tego że jego autor sporządził zapisek określonej treści. W istocie „oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie

potwierdził przebiegu rozmowy przedstawionej w stenogramie przygotowanym przez oskarżycielkę posiłkową (k. 43). Oskarżony w swoich wyjaśnieniach potwierdził wyłącznie, że w dniu 14 grudnia 2017 r. miała miejsce rozmowa z oskarżycielką posiłkową, podczas której oskarżony pytał jakby czuła się oskarżycielka posiłkowa, gdyby ją pozbawić kontaktów z córką (por. wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 21 stycznia 2021 r.). Oskarżony zaprzeczył, aby miał wypowiadać wobec oskarżycielki posiłkowej jakiegokolwiek groźby pozbawienia życia czy porwania dziecka. Nie sposób pominąć cały kontekst sytuacyjny związany z wywiezieniem przez I.P.bez wiedzy i zgody oskarżonego małoletniej córki, a następnie uniemożliwianie ojcu kontaktów z dzieckiem” (k.1341-1342).

Analizując relację pokrzywdzonej trafnie również podnosi apelujący,

iż zdziwienie budzi „uznanie przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne zeznań złożonych przez I. P.w zakresie w jakim wskazywała, że oskarżony miał jej grozić w dniu 14 grudnia 2017 r. pozbawieniem życia i porwaniem dziecka. Należy zaznaczyć, iż z uwagi na istniejący pomiędzy oskarżonym, a I. P.konflikt do oceny zeznań złożonych w tym zakresie przez oskarżycielkę posiłkową należało podejść z ponadprzeciętną dozą ostrożności (o czym najdobitniej może świadczyć fakt, że I. P.oskarżyła P. P.nawet o dopuszczanie się czynów pedofilnych wobec swojego dziecka - postępowanie zostało umorzone). Co istotne - zeznania oskarżycielki posiłkowej złożone na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2021 r. pozostają w sprzeczności nawet z treścią sporządzonego przez nią stenogramu znajdującego się na k. 43. Oskarżycielka posiłkowa relacjonowała przebieg rozmowy z

oskarżonym w dniu 14 grudnia 2017 r. w następujący sposób: „mówił, że mnie dopadnie, że będzie jechał za mną, że mnie zajebie jak mnie dopadnie, że ja już nie żyję”. Przytoczony fragment zeznań nijak ma się do przebiegu rozmowy przedstawionej w sporządzonym przez oskarżycielkę posiłkową i kwestionowanym przez oskarżonego stenogramie znajdującym się na k. 43 akt sprawy. Brak jest jakiegokolwiek informacji w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej o rzekomych groźbach porwania dziecka, Co za tym idzie zeznania oskarżycielki posiłkowej - skoncentrowanej na postawieniu P.P.w stan oskarżenia - powinny być uznane za niewiarygodne, jako niepotwierdzone w żadnym innym materiale dowodowym” (k.1342).

Do zeznań pokrzywdzonej należy podchodzić z należyłą wnikliwością i

ostrożnością, biorąc pod uwagę również jej stan emocjonalny, rys osobowościowy i nieskrywaną niechęć do oskarżonego oraz chęć odplacenia mu za doznane subiektywnie krzywdy (co wynika z treści opinii (...) im. J. S. w K. z 28 czerwca 2022 roku - k.1376,1403). Ekspozowane przez obrońcę rozbieżności w treści zeznań pokrzywdzonej w zestawieniu ze sporządzonym przez nią stenogramem pozwalają wątpić w rzetelność tego zapisu jak i relacji pokrzywdzonej. Warto też zwrócić uwagę na fakt, iż pisemne zawiadomienie o przestępstwie pokrzywdzona złożyła 19 stycznia 2018 roku (k.42) załączając sporządzony przez siebie stenogram rozmowy i domaga się ścigania męża „z tytułu gróźb jakie stosował wobec mnie 14.12.2017 roku”. Nie wspomina zatem o groźbach kierowanych wobec małoletniej J. P., a nadto nawet przy przyjęciu

wypowiedzenia groźby, co jest wysoce wątpliwe, wątpliwa również pozostaje obawa spełnienia groźby u pokrzywdzonej, a wątpliwości takie podjął przecież sąd I instancji w zakresie czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku mającego mieć miejsce 12 stycznia 2018 roku. Dla ustalenia wystąpienia uzasadnionej obawy nie wystarczy, że pokrzywdzona oświadczy, iż obawiała się spełnienia groźby. Konieczne jest bowiem dokonanie oceny, czy jej przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Obiektywizacja podstawy wymaga zaś oceny w oparciu zarówno o osobowość pokrzywdzonej, jak i okoliczności, które pozwalają stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzony, w ustalonych okolicznościach, uwzględniając także wcześniejsze

ewentualne relacje
pomiędzy
oskarżonym a
pokrzywdzonym,
towarzyszące
wypowiedziom
zachowania, uznałby
groźbę za
rzeczywistą i
wzbudzającą obawę
jej spełnienia.
Powyższe
wnioskowania
natomiast, a w tym
przede wszystkim
analiza postawy
pokrzywdzonej w
relacjach z
oskarżonym, co
słusznie eksponuje
skarżący, pozwalają
zasadnie
powątpiewać w
istnienie takiej
obawy nawet przy
przyjęciu, że groźba
została
sformułowana, co
także jest wątpliwe,
o czym wspomniano
powyżej. Również
aktywność I.P.w
inicjowaniu
rozmaitych
postępowań
przeciwko
oskarżonemu
kończących się
odmową wszczęcia
lub umorzeniem
postępowania
(k.485-500), co
słusznie eksponuje
skarżący, pozwala
zasadnie
powątpiewać w
występowanie
jakiegokolwiek obawy
u pokrzywdzonej

w aspekcie działań oskarżonego.

W zakresie domniemanego jak się wydaje (w zakresie czynów opisanych w punktach I i V części wstępnej wyroku) - przyjęcia przez sąd I instancji - istnienia u pokrzywdzonej obawy spełnienia gróźb niezależnie od zaistnienia uzasadnionych wątpliwości czy groźby w istocie były formułowane trafnie podnosi skarżący w uzasadnieniu apelacji, co pomija zupełnie sąd I instancji (k.1325 odwr.) wskazując, iż „procedowana sprawa jest elementem kilkuletniego konfliktu okołorozwodowego, w którym spór toczy się głównie w zakresie sprawowania opieki nad wspólnym dzieckiem. W międzyczasie z inicjatywy oskarżycielki posiłkowej wszczynanych było szereg postępowań mających - w ocenie oskarżonego - charakter odwetowy. Powyższe w żaden sposób nie potwierdza, aby

oskarżycielka
posiłkowa miała
obawiać się
oskarżonego czy „żyć
w ciągłym strachu”
wręcz przeciwnie -
swoim
dotychczasowym
zachowaniem
pokazała
jednoznacznie, że
nie obawia się
oskarżonego. Sąd I
instancji pominął
także kontekst
sytuacyjny związany
z bardzo trudną
sytuacją rodzinną,
w jakiej znalazł
się P. P.na
skutek pozbawienia
go kontaktów z córką
(mimo wykonalnych
orzeczeń Sądów)
oraz podejmował
on próby kontaktów
z dzieckiem (co
znalazło
usprawiedliwienie
m.in. w treści
postanowienia Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z dnia
4 lipca 2018 r. w
sprawie o sygn. akt I
ACz 498/18. Trafnie
podnosi apelujący,
iż zeznania
oskarżycielki
posiłkowej I. P.nie
znajdują
potwierdzenia w
innych dowodach.
Interweniujący
policjanci i
funkcjonariusze
straży miejskiej
pytani szczegółowo
na tę okoliczność
w istocie zaprzeczyli,

aby oskarżycielka posiłkowa miała im zgłaszać groźby, duszenie czy utratę przytomności.

Nagrania dotyczące zdarzenia z dnia 15 maja 2018 roku również nie wskazują na to aby pokrzywdzona zgłaszała o takich zachowaniach oskarżonego, a wypowiedzianych rzekomo gróźb nie potwierdzili również pozostali świadkowie zdarzenia.

Bardzo zdawkowe i lakoniczne pozostają też ustalenia sądu I instancji w zakresie sformułowanych gróźb (k.1318,1321). Odnośnie zdarzenia z 14 grudnia 2017 roku sąd I instancji nie wyjaśnia z jakich sformułowań ujętych w sporządzonym przez pokrzywdzoną stenogramie upatruje gróźb porwania dziecka czy pozbawienia życia. Jeśli zaś chodzi o zdarzenie z 15 maja 2018 roku to oskarżony miał wypowiadać groźbę leżąc na pokrzywdzonej, czego jednak nie potwierdzają świadkowie zdarzenia, do

których relacji sąd I instancji się nie odnosi opierając się wyłącznie o relację pokrzywdzonej (k.1321).

Niezależnie od powyższego – przepis art.17§1 pkt 7 stanowił przeszkodę procedowaniu sądu I instancji w zakresie rzekomych gróźb kierowanych 14 grudnia 2017 roku.

Zawiadomienie o przestępstwie dotyczące gróźb z 14 grudnia 2017 roku wraz ze stenogramem rozmowy załączonym przez pokrzywdzoną zostało załączone do wcześniej wszczętej sprawy o znęcanie, co wynika z zeznań K. R. (k.57), jak i treści informacji z KP W. W. (k.81). Przedłużając okres dochodzenia prokurator uczynił to odnośnie zdarzenia mającego miejsce 12 stycznia 2018 roku i czynu z art.191§1 kk (k.65,89,90,106,113).

Mimo wyłączenia tych materiałów i braku wszczęcia postępowania w tym zakresie - Prokurator

Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej postanowieniem z dnia 28 września 2018 roku (PR Ds. 61.2028.D – k.121-127)) umorzył postępowanie również o groźby które miały być kierowane 14 grudnia 2017 roku. Pokrzywdzona I. P.w zażaleniu na opisane postanowienie (k.130-133) w żaden sposób nie kwestionuje umorzenia postępowania o groźby mające mieć miejsce 14 grudnia 2017 roku, co uszło uwadze sądu rozpoznającego zażalenie (k.135) i w efekcie orzeczenia uchylającego postanowienie w zakresie niezaskarżonym. Ponadto postanowieniem Prokuratora Rejonowego dla Warszawy Mokotów z 20 kwietnia 2018 roku (PR Ds.234.2018.III – k.485) odmówiono wszczęcia dochodzenia o czyn z art.207§1 kk mający mieć miejsce od 10 grudnia 2017 roku do 15 grudnia 2017 roku obejmujący również groźby uprowadzenia

małoletniej i
pozbawienia życia
z powodu innej
okoliczności
wyłączającej
ściganie, przyjmując
za podstawę
rozstrzygnięcia
art.17§1 pkt 11 kpk.

W opisanych
okolicznościach
postanowieniem z
dnia 4 czerwca
2019 roku (k.518)
postawiono
oskarżonemu zarzut
mających miejsce 14
grudnia 2017 roku
grózb pozbawienia
życia I.P.oraz
porwania
małoletniej J. P.
mimo braku
wszczęcia
postępowania w
tym zakresie i
dwukrotnego
prawomocnego
umorzenia
postępowania także
w tym zakresie.

W świetle
powyższego nie
sposób uznać aby w
niniejszym
postępowaniu
istniały
proceduralne
podstawy do
formułowania w
akcie oskarżenia w
niniejszym
postępowaniu
zarzutu opisanego
w punkcie I
części wstępnej
zaskarżonego
wyroku, gdyby zaś

<p>istniały to w świetle powyższej argumentacji oskarżony zostałby uniewinniony również od rzekomych gróźb z 14 grudnia 2017 roku.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>uniewinnienie oskarżonego P.P.od popełnienia przypisanych czynów opisanych w punkcie I i V części wstępnej wyroku i obciążenie wydatkami Skarb Państwa,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w punkcie II zarzucił:</p> <p>1. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego polegają na:

a) błędnej ocenie nagrania z dnia 12 stycznia 2018 r. i uznanie, iż P. P. miał używać przemocy wobec I. P. poprzez popychanie, kopanie i wykręcanie palców prawej dłoni w celu zaniechania przez nią działań zmierzających do odebrania mu małoletniej córki, podczas gdy takie zachowania nie wynikają z nagrania obrazującego cały przebieg zdarzenia z dnia 12 stycznia 2018 r. - tym bardziej, że P.P.w tym czasie siedział na murku i trzymał dziecko na rękach i nie miał nawet obiektywnej możliwości popychania oskarżycielki posiłkowej, a tym bardziej, aby ją kopać kiedy stała za nim,

b) błędnej ocenie nagrania z dnia 12 stycznia 2018 r. i uznanie, że L. M. przewróciła się na skutek popchnięcia przez P.P., podczas gdy na nagraniu widać wyraźnie, iż L. M. przewraca się na skutek potknięcia o wózek,

c) błędnym przyjęciu, że znajdujące się w aktach sprawy nagranie jest fragmentaryczne, podczas gdy prawidłowa analiza nagrania prowadzi do wniosku, iż było ono nagrane bez żadnej przerwy, a co za tym idzie przedstawia całościowy i kompletny przebieg zdarzenia z dnia 12 stycznia 2018 r.,

d) błędnej ocenie protokołu oględzin rzeczy, tj. płyta DVD „(...)_nagranie z L.” sporządzonego przez asp. sztab. D. M. z Komisariatu Policji w L. znajdującego się na k. 85-88 akt niniejszej sprawy, z którego wynika, że to oskarżycielka posiłkowa I.P. oraz L. M. były agresywne wobec oskarżonego i to one wrywały

mu dziecko, które wcześniej wyjął z wózka,

e) błędnym przyjęciu na podstawie zeznań I.P.i L. M., że P.

P. miał używać przemocy wobec oskarżycielki posiłkowej, podczas gdy opisany przez nie przebieg zdarzenia nie znajduje potwierdzenia w odtworzonym na rozprawie nagraniu zdarzenia z dnia 12 stycznia 2018 r.,

f) błędnej ocenie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. P., z których wynika, że to oskarżycielka posiłkowa I. P.(a także L. M. obciążająca w swoich zeznaniach P. P.) były agresywne, natomiast działania P. P.miały na celu wyłącznie odparcie kierowanych wobec niego bezprawnych i bezpośrednich ataków (P. P.siedział spokojnie na murku i czekał na wzywaną przez siebie Policją) i nie były one nasilone w takim stopniu, aby mogły spowodować obrażenia I.

P.ustalone przez Sąd, a także pominięcie wskazywanej przez oskarżonego motywacji swoich działań związanych z faktem, że I. P.w grudniu 2017 r. wywozła małoletnią J. P. bez jego wiedzy i zgody z W. i nie umożliwiła P. P. kontaktów z córką a czyniła to - jak podaje oskarżony - wspólnie i w porozumieniu ze swoim ówczesnym partnerem życiowym S. J., wobec którego - według wiedzy oskarżonego P.P.- Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie w dniu 25 października 2019 r. (sygn. akt PO I 1 Ds. 29.2019) miał postawić cztery zarzuty karne za organizowanie porwań rodzicielskich dzieci i pomoc w ukrywaniu ich i wywożeniu za granicę,

g) nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji opinii biegłego lekarza medycyny sądowej

M. B. z dnia 5 listopada 2021

r. sporządzonej w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Kłodzku w sprawie o sygn. II K 1377/19 (mimo że opinia ta została zaliczona w poczet materiału dowodowego na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2022 r.), z której wynika jednoznacznie, że „opierając się na zapisie filmowym przy uwzględnieniu zmian urazowych ujawnionych i opisanych w dokumentacji lekarskiej I.P.można uznać, że te opisane jako występujące na klatce piersiowej mogły powstać w wyniku silnego przytrzymywania mężczyzny i nacisku na jej ciało; te stwierdzone na jej rękach od prób wyswobodzenia się z jej ucisku przez mężczyznę, a te na kończynach dolnych od ich kontaktu z murkiem, na którym wraz z mężczyzną znajdowała się i o niego opierała ” - co uzasadnia przyjęcie, że obrażenia u oskarżycielki posiłkowej opisane w wyroku

powstały na skutek
samodzielnego
działania
oskarżycielki
posiłkowej, a nie na
skutek stosowania
wobec niej przemocy
przez oskarżonego

2) art. 424 §
1 pkt 1 k.p.k.
polegające na braku
wskazania przez
Sąd konkretnych
fragmentów
nagrania zdarzenia
z dnia 12 stycznia
2018 r., na
podstawie których
Sąd poczynił
ustalenie, że P.
P.zastosował wobec
oskarżycielki
posiłkowej
I.P.przemoc w
sposób opisany w
wyroku,

2. Błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
mógł mieć wpływ na
jego treść polegający
na błędnym
przyjęciu, że P. P.w
dniu 12 stycznia
2018 r. miał
zastosować wobec
I. P.przemoc w
celu zaniechania
przez nią działań
zmierzających do
odebrania mu
małoletniej córki,
podczas gdy to
zachowanie I.P.było
agresywne i

	nieadekwatne do zachowania oskarżonego, który siedział spokojnie ma murku oczekując przyjazdu Policji			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>W istocie ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji odnośnie zdarzenia z 12 stycznia 2018 roku (k.1318 odwr.) pozostają tożsame z tymi poczynionymi w sprawie II K 1377/19 (k.546 przywołanych akt). W zakresie zarzutów odnoszących się do zachowania L. M., to należy odesłać w tym zakresie do uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 28 października 2022 roku (IV Ka 441/22 – k.705-713 akt II K 441/22), ponieważ wymieniona nie występuje jako pokrzywdzona w niniejszym postępowaniu, zaś ocena jej zachowania nastąpiła w prawomocnie zakończonym postępowaniu.</p>				

Wiążące w
niniejszym
postępowaniu (art.8
kpk) pozostaje
przyjęcie w
przywołanym
wyroku, iż
pokrzywdzona I.
P.działała w obronie
koniecznej w
zakresie w jakim
została
prawomocnie
uniewinniona,
jednak nie prowadzi
to automatycznie do
przyjęcia
poczynionej tamże
oceny dowodów,
bowiem zgodnie z
art. 8 § 1 k.p.k. sąd
karny zobligowany
jest rozstrzygać
samodzielnie
zagadnienia
faktyczne i prawne
i nie jest związany
rozstrzygnięciem
innego sądu lub
organu. Tym samym
dokonana ocena
dowodów w innej
sprawie nie może
mieć żadnego
przełożenia na ocenę
dowodów w sprawie
niniejszej. Sąd co
do zasady nie jest
związany żadnym
wyrokiem wydanym
w innej sprawie
karnej, a to, że
w innej sprawie
dowód został uznany
za niewiarygodny,
nie oznacza, że ten
sam dowód nie
może być podstawą
ustaleń faktycznych
w sprawie niniejszej.

Wiążące jednak dla sądu orzekającego w niniejszym postępowaniu pozostaje, iż naruszenie przez I. P.nietykalności cielesnej P.P.w dniu 12 stycznia 2018 roku miało uzasadnienie i podjęte zostało w ramach obrony koniecznej, co wynika z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 28 października 2022 roku, sygnatura akt IV Ka 441/22 (k.700, 706-707), a niezależnie od tego sąd odwoławczy podziela argumentację wyrażoną w uzasadnieniu przywołanego wyroku, że pokrzywdzona podjęła zachowania przemocowe wobec oskarżonego aby uniemożliwić mu oddalenie się z dzieckiem abstrahując już od tego czy oskarżony przejawiał taką wolę czy też nie.

Słusznie jednak argumentuje apelujący, iż „jako rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. należy uznać

niewwzględnienie przez Sąd opinii biegłego lekarza medycyny sądowej M. B. z dnia 5 listopada 2021 r. sporządzonej w postępowaniu toczącym się przez Sądem Rejonowym w Kłodzku w sprawie o sygn. II K 1377/19 (mimo że opinia ta została zaliczona w poczet materiału dowodowego na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2022 r.). Z ww. opinii (" sporządzonej po dokonaniu przez biegłego analizy nagrania zdarzenia z dnia 12 stycznia 2018 r.) wynika jednoznacznie, że „opierając s/ę na zapisie filmowym przy uwzględnieniu zmian urazowych ujawnionych (opisanych) w dokumentacji lekarskiej I. P. można uznać, że te opisane jako występujące na klatce piersiowej mogły powstać w wyniku silnego przytrzymywania mężczyzny i nacisku na jej ciało; te stwierdzone na jej rękach od prób wyswobodzenia się z jej ucisku przez mężczyznę, a te na kończynach dolnych od ich kontaktu z murkiem, na którym

wraz z mężczyzną znajdowała się i o niego opierała"- co uzasadnia przyjęcie, że obrażenia u oskarżycielki posiłkowej opisane w wyroku powstały na skutek samodzielnego działania oskarżycielki posiłkowej, a nie na skutek stosowania wobec niej przemocy przez oskarżonego. Tymczasem Sąd I instancji - jak wynika z uzasadnienia wyroku i przywołanych dowodów - oparł się na opinii biegłego B. J. (k. 114-115 akt sprawy), która została sporządzona na podstawie prywatnej dokumentacji medycznej wydanej przez lekarza A. P. (która to dokumentacja jest wyłącznie dokumentem prywatnym uzyskanym na zlecenie I. P.i została wykonana przez dobrego znajomego matki i ojczyma I.P.- co potwierdziła w trakcie zeznań L. M.). Biegły B. J. nie dokonywał oględzin nagrania zdarzenia z dnia 12 stycznia 2018 r., aby móc stwierdzić czy

opisane w prywatnej dokumentacji medycznej obrażenia w ogóle mogły powstać w okolicznościach wynikających z nagrania (zakwestionował to biegły M. B.)”. Apelujący nie przywołuje jednak całości tezy z punktu 22 opinii biegłego M. B. (k.457 akt II K 1377/19) pomijając sformułowanie „Obrażenia te mogły powstać także w wyniku okoliczności, których nie widać podczas pierwszych minut zapisu.”

Nagranie przebiegu zdarzenia jest o tyle fragmentaryczne, że jego część nie została zarejestrowana wobec faktu, iż nagrywający znajdował się w miejscu w którym rosnące krzaki zasłaniały miejsce zdarzenia.

W świetle powyższego koniecznym pozostawała zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu i wyeliminowanie skutków, co do których istnieje wątpliwość czy powstały w wyniku działania

oskarżonego, co też sąd odwoławczy uczynił, bowiem nie sposób przypisać oskarżonemu skutków co do których istnieją poważne wątpliwości w jakich okolicznościach powstały. Pomocna pozostawała w tym zakresie analiza zapisu video z przebiegu zdarzenia (k.85-88) oraz analiza akt postępowania II K 1377/19, a w tym opinii biegłego M. B., do których odwołuje się apelujący. Sąd odwoławczy przyjął jedynie te czynności sprawcze oskarżonego, które są niewątpliwe, pozostałe zaś wyeliminował z opisu czynu przypisanego co doprowadziło do redukcji znamion czynu zabronionego. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości sąd odwoławczy wziął też pod uwagę postać zamiaru i motywację oskarżonego (art.115§2 kk), bowiem czynów z 12 stycznia 2018 roku i 15 maja 2018 roku oskarżony dopuścił się w aktach desperacji (opinia (...) k.1379,

1399) po tym jak pokrzywdzona I. P. konsekwentnie utrudniała oskarżonemu kontakt z małoletnią J. P. nie bacząc na orzeczenia sądów w tym zakresie (co wyeksponowano w cytowanym przez apelującego postanowieniu z dnia 4 lipca 2018 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny, sygn. akt I ACz 498/18). Zachowanie oskarżonego prowadzące do naruszenia prawa oczywiście było naganne, jednak nie zostało dokonane z niskich pobudek. W wieloletnim konflikcie okołorozwodowym małżonków popadli oni w swoisty „stan zatracenia z pola widzenia” tego co w tym konflikcie winno być najistotniejsze oraz tego kto w istocie pozostaje najbardziej pokrzywdzonym w wyniku podobnych zdarzeń, a istotą najbardziej pokrzywdzoną i dotkniętą traumą jest przecież małoletnia J. P. biorąc udział w podobnych zajściach. Jeśli nie

<p>nastąpi opamiętanie rodziców dziecka traumas te u małej będą się pogłębiać.</p> <p>Pokrzywdzona I.P.wymaga terapii prowadzącej do uświadomienia jej roli ojca w normalnym i harmonijnym rozwoju córki (opinia (...)).</p> <p>Oskarżony natomiast musi zrozumieć, że domagając się ochrony prawnej nie może tego osiągnąć poprzez łamanie prawa. Rodzice powinni kierować się dobrem dziecka, czego nie sposób zauważyć w działaniu oskarżonego ale i pokrzywdzonej, a z działań tych wynika przedmiotowe traktowanie dziecka i „używanie go” celem zademonstrowania przewagi w konflikcie między rodzicami dziecka. Te wszystkie okoliczności rzutują na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uniewinnienie oskarżonego P.P.od</p>	<p># zasadny</p>		

<p>popelnienia przypisanego czynu i obciężenie wydatkami Skarb Państwa</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w punkcie IV zarzucił:</p> <p>1. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu:</p> <p>1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego polegającą na:</p> <p>a) błędnej ocenie zeznań oskarżycielki posiłkowej I.P.i uznaniu ich za w pełni wiarygodne w zakresie, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

jakim wskazywała, że oskarżony rzucił się na oskarżycielkę posiłkową, przewrócił ją na ziemię, podduszał ją i leżąc na niej przygniatał małąletnią J., podczas gdy relacja oskarżycielki posiłkowej jest sprzeczna z zeznaniami przesłuchanych świadków zdarzenia,

b) błędnej ocenie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w zakresie, w jakim opisywał przebieg zdarzenia oraz motywację swoich działań związaną z obawą przed niewłaściwym sprawowaniem opieki przez matkę oraz wywiezieniem dziecka przez matkę za granicę, a także zaprzeczał, aby zamierzał porwać dziecko, a tym bardziej, aby zamierzał je skrzywdzić;

c) błędnym przyjęciu, że znakomita większość okoliczności przedstawionych przez oskarżonego w wyjaśnieniach nie miała znaczenia w

niniejszej sprawie,
podczas
gdy opisany przez
oskarżonego
kontekst związany z
zachowaniem I. P.
oraz jej związku z
S. J. rzutował na
działania
oskarżonego wysoce
zaniepokojonego o
bezpieczeństwo
swojej córki;
tymczasem Sąd
uznał za nieistotne
okoliczności
poprzedzające
zdarzenie w dniu
15 maja 2018
r. w których
znalazł się oskarżony
tj. wywiezienie i
ukrywanie jego
dziecka przez I.
P.i jej ówczesnego
partnera S. J.,
informacje o
niewłaściwym
sposobie
sprawowania opieki
nad dzieckiem oraz
o chęci wywiezienia
dziecka za granicę
powziętych od M.
K., problemach
oskarżycielki
posiłkowej I. P.z
alkoholem (co
znajduje
odzwierciedlenie w
wynikach badania
(...) w W. w
postępowaniu
rozdowowym oraz
historią choroby
I.P.),

d) uznanie przez
Sąd za nieistotne

zeznań złożonych przez świadka M. N.-K. i przyjęcie, że wiedza świadka przedstawiona w zeznaniach wynika z „prowokacji i intryg oskarżonego”, podczas gdy tego rodzaju ustalenie Sądu I instancji jawi się jako nieuprawnione, zwłaszcza, że zeznania ww, świadka w najlepszy sposób potwierdzają motywację oskarżonego i obawę przed wywiezieniem małoletniej J. P. za granicę, a także potwierdzają obawę oskarżonego o sprawowanie przez I.P.niewłaściwej opieki nad dzieckiem; należy dodać, że nagrania dostarczone przez oskarżonego ocenione przez Sąd za „prowokacje i intrygi oskarżonego” zostały zarejestrowane przez funkcjonariusza Policji w trakcie pobytu oskarżonego na komisariacie Policji, gdzie odbył zarejestrowane rozmowy z M. K. (nagrania

rozmów w aktach sprawy); oskarżony wskazuje, że potwierdzenie powyższych okoliczności znajduje się w aktach sprawy PR 1 DS. 845.2020 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Bolesławcu,

e) błędnej ocenie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2018r. wydanego w sprawie o sygn. I ACz 498/18, który stwierdził jednoznacznie: „podejmowane przez P. P.próby nawiązania kontaktu z dzieckiem, niekiedy w sposób niewłaściwy z pominięciem procedury uregulowanej w art. 598^(15) k.p. c. i nast. wynikają z bezskuteczności podejmowanych zgodnie z prawem prób wykonania postanowienia w przedmiocie kontaktów i konsekwentnej postawy pozwanej [tj. I.P., która te kontakty uniemożliwia" - co uzasadniało motywację oskarżonego, a tym

samym brak
zamiaru
wyrządzenia
krzywdy zarówno
małoletniej córcie,
jak również
oskarżycielce
posiłkowej I.
P., albowiem
zamiarem
oskarżonego było
wyłącznie uzyskanie
kontaktu z
dzieckiem

2. Błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
mógł mieć wpływ na
jego treść polegający
na błędym
przyjęciu, że P. P.w
dniu 15 maja 2018
r. działał umyślnie
w celu dokonania
uszkodzenia ciała
oskarżycielki
posiłkowej oraz
małoletniej J.,
podczas gdy
oskarżony nie działał
z zamiarem
uszkodzenia ciała a
ewentualnie
powstałe skutki
były nieumyślne i
powstały na skutek
wyzywającego
zachowania I. P.,
a nadto motywacją
oskarżonego było
wyłącznie uzyskanie
kontaktu z córką,
którego (na moment
zdarzenia) był
pozbawiony od kilku

	miesiący na skutek działań I.P.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Nie można podzielić argumentacji apelującego, iż „błędne jest ustalenie Sądu, że to oskarżony w sposób zamierzony zastosował przemoc wobec I. P.i spowodował upadek na ziemię, na skutek którego oskarżycielka posilkowa i małoletnia J.P.doznały obrażeń ciała. Ustalenie przez Sąd, że oskarżony „zastosował przemoc” wobec oskarżycielki posilkowej jest ustaleniem niezgodnym z rzeczywistością”.</p> <p>Analiza zapisów video w zestawieniu z relacjami świadków nie pozostawiają wątpliwości co do przebiegu zdarzenia, potwierdzają iż oskarżony pozostawał inicjatorem zajścia i w wyniku jego działań doszło do</p>			

upadku
pokrzywdzonych. W
tym zakresie sąd
odwoławczy w pełni
podziela ustalenia
faktyczne sądu I
instancji jak i
dokonaną ocenę
dowodów.

Odnosząc się do
eksponowanych
przez apelującego
motywów działania
oskarżonego - Sąd
odwoławczy nie
kwestionuje
występowania obaw
u oskarżonego o losy
dziecka w związku z
chorobą alkoholową
matki dziecka czy
nieakceptowanym
przez oskarżonego
„sposobem
prowadzenia się”
przez I. P.i
utrzymywanie
kontaktów z S. J.,
jak też i tego, na co
wskazuje skarżący,
iż zamiarem
oskarżonego w dniu
15 maja 2018
roku było uzyskanie
kontaktu z
dzieckiem, którego
był pozbawiony od
kilkunastu miesięcy na
skutek zachowania I.
P.. Fakt ten w istocie
wynika z zeznań
przesłuchiwanych w
sprawie
funkcjonariuszy
Policji, którzy
potwierdzili, że
oskarżony od
stycznia do maja
2018 roku

wielokrotnie wzywał Policję na interwencję w L. z uwagi na „niewydawanie przez I. P. dziecka na kontakt z ojcem”. Żadna jednak z tych okoliczności nie uzasadnia dopuszczania się przestępstwa przez oskarżonego popełnianego kolejny raz na oczach i w tym wypadku na szkodę również małoletniej I.P..

W świetle powyższego Sąd odwoławczy i w tym wypadku dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu przyjmując, iż działał chcąc zrealizować swoje prawo do kontaktów z małoletnią córką J. P. wobec długotrwałego utrudniania tego kontaktu przez pokrzywdzoną I.P., co też szczegółowo opisano powyżej w części 3.2. niniejszego uzasadnienia.

Wskazane ustalenie wpłynęło na korzyść oskarżonego w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Wniosek				
uniewinnienie P.P.od popełnienia przypisanego mu czynu i obciążenie wydatkami Skarb Państwa, alternatywnie umorzenie postępowania lub warunkowe umorzenie postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiążele o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego czy też umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania				
3.4.	<p>Niezależnie od powyższych zarzutów związanych z przeprowadzoną przez Sąd oceną dowodów i ustaleniem stanu faktycznego na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. Obrazę przepisów postępowania, która</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia
polegającą na
naruszeniu:

1) art. 170 § 1 3 i 5
k.p.k. polegające na
oddaleniu wniosków
dowodowych
oskarżonego o
zwrócenie się przez
Sąd do Prokuratury
Okręgowej w
Szczecinie o
nadesłanie akt o
sygn. akt PO 11 Ds.
29.2019 a następnie
dopuszczenie
dowodu ze
znajdujących się
w aktach nagrań
celem ustalenia
rzeczywistych
motywów działań
oskarżycielki
posiłkowej,

2) art. 170 § 1 3 i 5
k.p.k. polegające na
oddaleniu wniosków
dowodowych
oskarżonego o
dopuszczenie
dowodu z nagrań
pomiędzy
oskarżycielką
posiłkową a
E. S. celem ustalenia
rzeczywistych
motywów działań
oskarżycielki
posiłkowej,

3) art. 41 § 1
k.p.k. oraz art.
37 k.p.k. polegające
na nieuwzględnieniu
wniosku
oskarżonego o
wyłączenie Sędziego,

a także
nieuwzględnienie
wniosku
oskarżonego
o zwrócenie się do
Sądu o przekazanie
sprawy do innego
Sądu Rejonowego
spoza
apelacji (...) z uwagi
na dobro wymiaru
sprawiedliwości,

2. Błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
mógł mieć
wpływ na jego treść
polegający na:

1) błędnym
przyjęciu, iż w
realiach niniejszej
sprawy zaistniały
przesłanki do
zasądzenia wobec
oskarżonego
dodatkowej kary
grzywny, podczas
gdy orzeczenie
grzywny w
zawieszeniu
wykonania kary
jest fakultatywne, a
okoliczności sprawy
nie uzasadniały jej
zasądzenia,

2) błędnym
przyjęciu przez Sąd,
że adekwatnym
środkiem
probacyjnym będzie
zobowiązanie
oskarżonego do
przeproszenia
pokrzywdzonej I.

P. podczas gdy orzeczony obowiązek stanowi przejaw dodatkowego poniżenia oskarżonego - zwłaszcza w kontekście zachowania I. P., bezzasadnego uniemożliwiania oskarżonemu przez I. P.kontaktów z córką (mimo orzeczeń sądowych) oraz jego bezskutecznych prób nawiązania kontaktów z dzieckiem, a także kierowania wobec oskarżonego bezzasadnych oskarżeń i zawiadomień karnych (w tym dotyczących rzekomych zachowań pedofilnych) oraz rozpowszechnienia przez I. P.nagrania wideo przedstawiającego nagiego P.P.(w tym zakresie - jak podaje oskarżony - prowadzone jest aktualnie postępowanie karne w Sądzie Rejonowym w Bolesławcu),

3) błędnym przyjęciu przez Sąd, że w realiach sprawy zaistniały podstawy do objęcia

oskarżonego
dozorem kuratora
sądowego, podczas
gdy środek ten jest
fakultatywny, zaś
wskazane przez
Sąd okoliczności
uzasadniające dozór
kuratora
pozostają w
sprzeczności ze
stanem faktycznym
- albowiem Sąd
zbagatelizował
fakt, że to I.P.nie
respektuje orzeczeń
Sądów w
przedmiocie
kontaktów
z dzieckiem oraz
dąży do konfliktu,

4) błędnym
przyjęciu przez Sąd,
że zasadnym jest
orzeczenie wobec
oskarżonego
obowiązku zapłaty
kwoty po 5.000 zł
tytułem
zadośćuczynienia I.
P.i
J. P. za doznaną
krzywdę, podczas
gdy błędne jest
przyjęcie Sądu, iż
I. P.żyła w
ciągłym strachu i
doznała traumy (I.
P.swobodnie
poruszała się z
dzieckiem po parku,
chodziła do sklepu,
widywana była
bardzo
często na zewnątrz
przez pracowników
(...) w L.) - przy
ponownym

	<p>pominięciu sytuacji, w jakiej znalazł się P. P. na skutek pozbawienia go kontaktów z córką (mimo wykonalnych orzeczeń Sądów) oraz podejmował on próby kontaktów z dzieckiem (co znalazło usprawiedliwienie m.in. w treści postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt I ACz 498/18), a nadto jego zamiarem nigdy nie było spowodowanie obrażeń ciała ani I.P., a tym bardziej małoletniej córki, a ewentualne skutki były nieumyślnie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest w części zasadny.</p> <p>Podjęwane przez oskarżonego ale i oskarżycielkę posiłkową I.P. próby zaangażowania sądu odwoławczego w inne toczące się z inicjatywy wymienionych postępowania</p>				

sądowe i
przygotowawcze nie
mogło odnieść
zamierzonego
efektu, czemu sąd
odwoławczy dał
wyraz w
postanowieniu
dowodowym
oddalającym
(częściowo
powielone z
postępowania przed
sądem I instancji)
wnioski dowodowe
na rozprawie 21
kwietnia 2023 roku
(k.1580). Wzajemna
niechęć stron i
pozostawanie w
zaognionym
permanentnym
konflikcie to fakt
który jawi się jako
oczywisty w świetle
zakresu i wyników
(w większości
odmowy wszczęcia i
umorzenia)
toczących się innych
postępowań. Jeśli w
wyniku
jakiegokolwiek
innego
prawomocnie
zakończonego
postępowania
ujawnią się
okoliczności
uzasadniające
wznowienie
niniejszego
postępowania
wówczas mogą
pozostawać
przedmiotem oceny,
w dacie orzekania
natomiast przez
sąd odwoławczy
okoliczności takie

<p>się nie ujawniły, a zatem nie było podstaw do sięgania do relacji świadków (czy zapisów ich rozmów) z innych postępowań.</p> <p>W świetle powyższego sąd odwoławczy nie dopatrzył się w procedowaniu sądu I instancji naruszenia art.170 kpk przy rozpoznawaniu wniosków dowodowych, nie dostrzegł również podstaw do wyłączenia sędziego orzekającego w I-szej instancji (art.41 kpk).</p> <p>Do zarzutów dotyczących orzeczenia o karze odniesiono się w części 5.2.1 niniejszego uzasadnienia.</p>			
Wniosek			
zmiana wyroku w punkcie od V do X oraz XII-XIII poprzez ich uchylenie w całości	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

Z powodów wskazanych w części 5.2. niniejszego uzasadnienia.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W zakresie nie zmienionym opisanym w części 5.2.1. (pkt II)		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>8) uchylono orzeczenia z punktów V, VI, VII, VIII, IX i XIII dyspozycji,</p> <p>9) w ramach czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie I dyspozycji – uniewinniono oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku kwalifikowanego z art. 190 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzono postępowanie w zakresie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku kwalifikowanego z art.190§1 k.k. stwierdzając, iż koszty procesu w sprawie w tym zakresie ponosi Skarb Państwa,</p> <p>10) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II dyspozycji oskarżonego P. P.uznano za</p>		

winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2018 roku w L. woj. (...) chcąc zrealizować swoje prawo do kontaktów z małoletnią córką J. P. zastosował przemoc wobec matki dziecka I.P.celem zmuszenia jej do zachowań dających możliwość oskarżonemu realizacji jego prawa poprzez popychanie i wykręcanie palców prawej dłoni pokrzywdzonej powodując u niej obrzęk prawej dłoni skutkujący naruszeniem czynności narządu ciała pokrzywdzonej na czas nie dłuższy niż siedem dni, to jest występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

11) w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV dyspozycji oskarżonego P. P. uznano za winnego tego, że w dniu 15 maja 2018 roku w L. woj. (...) chcąc

zrealizować swoje
prawo do kontaktów
z małoletnią córką
J. P. zastosował
przemoc wobec
matki dziecka I.
P. celem zmuszenia
jej do zachowań
dających możliwość
oskarżonemu
realizacji jego prawa
w ten sposób,
że usiłując wyrwać
z rąk matki -
małoletnią córkę
J. P. doprowadził
do upadku I. P.,
a następnie leżąc
na pokrzywdzonej
I. P. i przygniatając
własnym ciałem ją
oraz małoletnią J.
P. wyrwał dziecko z
rąk matki i oddalił
się w wyniku czego
I. P. doznała obrażeń
ciała w postaci urazu
kończyn górnych
z zasinieniem i
otarciem naskórka
obu ramion i łokci,
drobnych zasinień i
otarć naskórka w
okolicy ud, kolan
i lewego podudzia,
urazu szyi bez
zmian urazowych,
zaś małoletnia J.
P. doznała urazu
głowy, urazu prawej
ręki z krwiakiem
kłębu, urazu tułowia
z otarciem skóry
pleców i krwiakiem
okolicy łopatki
prawej oraz
ramienia prawego
powodując u
pokrzywdzonych
naruszenie

czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni, to jest występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

12) na podstawie art. 85 § k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono wymierzone powyżej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

13) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawieszono tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

14) na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 6 (sześć) miesięcy

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Z przyczyn wskazanych w części 3.1. niniejszego uzasadnienia uniewinniono oskarżonego od gróźb przypisanych mu w punkcie I dyspozycji, a opisanych w punkcie V części wstępnej wyroku, zaś w zakresie gróźb opisanych w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku umorzono postępowanie.</p> <p>Z powodów opisanych w punktach 3.2. i 3.3. niniejszego uzasadnienia dokonano zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie II i IV dyspozycji. Redukcja znamion przypisanych czynów w zakresie skutków, jak również przyjęcie w opisie motywacji działania oskarżonego w świetle utrudniania mu kontaktów z małoletnią córką przez pokrzywdzoną I.P.prowadzić musiała do</p>	

obniżenia wysokości
orzeczonych kar
pozbawienia
wolności i
wymierzenia na
nowo kary łącznej
z uwzględnieniem, iż
apelację wniesiono
jedynie na korzyść
oskarżonego i
wylimitowano
jedną z kar (za
groźby) będących
podstawą orzekania
kary łącznej. Wobec
kierunku
zaskarżenia wyroku
koniecznym
orzeczeniem
pozostawało też
warunkowe
zawieszenie
wykonania kary
łącznej.

Jak już wskazano
w przywołanej w
części 3 niniejszego
uzasadnienia
zachowanie
oskarżonego
prowadzące do
naruszenia prawa, a
mianowicie użycia
przemocy i
zmuszania
pokrzywdzonej do
określonego
zachowania
oczywiście oceniane
być musi jako
nagane, jednak nie
zostało dokonane z
niskich pobudek i
ma tu znaczenie
opisywana postawa
I. P.. W wieloletnim
konflikcie
okołorozwodowym
małżonków popadli

oni w swoisty „stan zatracenia z pola widzenia” tego co w tym konflikcie winno być najistotniejsze oraz tego kto w istocie pozostaje najbardziej pokrzywdzonym w wyniku podobnych zdarzeń, a istotą najbardziej pokrzywdzoną i dotkniętą traumą jest przecież małaletnia J. P. biorąc udział w podobnych zajściach. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania daje nadzieję, że nastąpi opamiętanie oskarżonego ale też pokrzywdzonej, która konsekwentnie nie realizuje orzeczeń sądowych pozbawiając oskarżonego kontaktów z dzieckiem. Jak już wspomniano pokrzywdzona I.P.wymaga terapii prowadzącej do uświadomienia jej roli ojca w normalnym i harmonijnym rozwoju córki (opinia (...)). Oskarżony natomiast winien zrozumieć, że

domagając się ochrony prawnej nie może tego osiągać poprzez łamanie prawa. Rodzice powinni kierować się dobrem dziecka, czego nie sposób zauważyć w działaniu oskarżonego ale i pokrzywdzonej, a z działań tych wynika przedmiotowe traktowanie dziecka i „używanie go” celem zademonstrowania przewagi w konflikcie między rodzicami dziecka. Te wszystkie okoliczności rzutują na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, miały też znaczenie przy wymiarze kary.

W następstwie powyżej opisanych rozstrzygnięć uchylono orzeczenia z punktów V, VI, VII, VIII i IX i XIII dyspozycji uznając, iż brak jest powodów aby oskarżonego oddawać pod dozór kuratora sądowego, orzekać dodatkowo grzywnę czy obliżować do przeprosin pokrzywdzonej na piśmie, jeśli się weźmie eksponowaną przez skarżącego postawę

pokrzywdzonej w
relacjach z
oskarżonym,
ustabilizowany tryb
życia oskarżonego
czy wyniki
przywoływanej jako
dowód w sprawie
opinii (...).

Sąd odwoławczy
pozostawił w mocy
orzeczenie z punktu
X dyspozycji oparte
o art.46§1kk,
bowiem orzeczenie
to choć dotknięte
wadliwością
odpowiada prawu,
bowiem zaistniały
podstawy do
orzeczenia
zadośćuczynień (w
oparciu o przepisy
art.444§1 kk i
art.445§1 kc), a
wypadku wniosków
mają charakter
obligatoryjny .
Orzekając
zadośćuczynienie
sąd I instancji
winien odnieść się w
treści
rozstrzygnięcia do
skazania za
konkretne
przestępstwo, czego
nie uczył orzekając
zadośćuczynienie
niejako „zbiorczo”
mając na względzie
poszczególne
skazania. Biorąc
pod uwagę wyniki
postępowania
odwoławczego
istniały podstawy do
orzeczenia
zadośćuczynień na

rzecz małoletniej J.
P. oraz
pokrzywdzonej I.P.w
związku ze
skazaniami z
punktów I.3. i
I.4. wyroku sądu
odwoławczego
mając na względzie
traumatyczne skutki
zdarzeń wywołanych
przez oskarżonego
zwłaszcza na szkodę
małoletniej
pokrzywdzonej,
która pozostawała
nie tylko
obserwatorem ale
niestety
uczestnikiem zająć.
Zadośćuczynienie
pełni funkcję
kompensacyjną
zmierzając do
naprawienia
krzywdy w postaci
doznanych przez
poszkodowanego
cierpień fizycznych
i ujemnych przeżyć
psychicznych
istniejących
zarówno w chwili
orzekania, jak i
tych, które z
pewnością lub z
dużym stopniem
prawdopodobieństwa
będzie on odczuwał
także w przyszłości.
W świetle
powyższego kwoty
zadośćuczynień nie
są wygórowane, zaś
wyrok skarżony jest
jedynie na korzyść
oskarżonego, a
zatem nie było
podstaw do zmiany
rozstrzygnięcia z

punktu X dyspozycji i orzekania odrębnych zadośćuczynień w związku z popełnieniem dwóch przestępstw przez oskarżonego, dlatego zaskarżone orzeczenie w tym zakresie utrzymano w mocy.

Warunkowo zawieszając wykonanie kary sąd zobligowany jest do orzeczenia przynajmniej jednego z obowiązków opisanych w art.72 kk, dlatego orzeczono jak w punkcie I.7. uznając orzeczony obowiązek za wystarczający.

Koniecznym też pozostawało uchylenie rozstrzygnięcia z punktu XIII w zakresie kosztów i ponowne o nich orzeczenie oraz wymierzenie opłaty za obie instancje, co też uczyniono w V wyroku.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. ***Przyczyna, zakres i***

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Wobec zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w zakresie czynu przypisanego w punkcie I dyspozycji a opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku – uchylono zaskarżony wyrok w tym zakresie i postępowanie			

umorzono (art.17§1 pkt 7 kpk).			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
I III IV V	O kosztach sądowych w części uniewinniającej i umarzającej postępowanie orzeczono na podstawie art.632 pkt 2 kpk. Na podstawie §1 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9		

marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2018 poz 535) oraz § 11 ust.2 pkt 4 a nadto §17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. Ś. kwotę 470,40 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jako kurator małoletniej J. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 636§1 kpk oraz §11 ust.2 pkt 4 i ust.7, a nadto §17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) zasądzono od oskarżonego P. P.na

	<p>rzecz oskarżycielki posiłkowej I.P.1008 złotych tytułem poniesionych przez nią kosztów związanych z udziałem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Ze względu na wynik postępowania i częściowe uniewinnienie na podstawie art. 636§1 kpk, art.633§1 kpk i na podstawie art.10 ust.1 i art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzono od oskarżonego P.P.na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w 1/2 części w tym wymierza mu opłatę w wysokości 120 złotych za obie instancje.</p>	
	7. PODPIS	
	SSO Waldemar Majka	
1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z 1 lipca 2022 roku, sygnatura akt II K 1569/19		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części punkt I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIII.	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana